

mia sjöström
frilansjournalist
070 - 491 12 18
mia@miasjostrom.se
www.miasjostrom.se

NÄR DET TAR SLUT

Kennet Olsson är obduktionstekniker på Danderyds sjukhus. Han talar om vikten av att bemöta döda människor med respekt. Ändå tror han att allt är slut när man dör, att bara skalet av människan blir kvar.

– Obduktion, svarar Kenneth Olsson när telefonen ringer.

– Som dog när? Och han ska finnas här? Ja, det stämmer, ni kan hämta honom på måndag. Och du, han är 1,96 lång och era standardkistor är väl 1,98? Fötterna brukar ju luta lite nedåt.

Kenneth Olsson arbetar som obduktionstekniker på bårhuset på Danderyds sjukhus. Det har han gjort de senaste 20 åren. Här gör han allt som har med döda människor att göra.

– Jag tar emot de avlidna, jag assisterar vid obduktion och jag ordnar inför visningar av avlidna här i kapellet. Men det är också mycket data, telefon, kontakt med anhöriga, präster, resten av sjukhuset och begravningsbyråer.

Tillsammans med sin kollega ansvarar Kenneth Olsson för de omkring 1600 människor per år som dör på Danderyds sjukhus, i bostäder och på sjukhem i närheten. De flesta är äldre, från femtio år och uppåt, men några få är nyfödda från förlossningen. De avlidna ligger i något av bårhusets kylrum i några veckor i väntan på begravning. Bara en del, cirka 300 per år, obduceras.

Hur kommer det sig att du blev obduktionstekniker?

– Fråga mig inte. Jag vet inte. Jag var säljare först men vantrivdes med att sälja på folk saker de inte behövde så jag sa upp mig. Efter att ha skickat ut flera jobbansökningar blev jag erbjuden ett jobb på en begravningsbyrå. Några år senare hamnade jag här. I början var det konstigt. Men man ska vara ödmjuk och respektfull annars är det inte bra.

Om någon frågar vad han arbetar med säger han att han jobbar på sjukhus.

– Folk har så mycket föreställningar om döden, bårhus och obduktioner. De ställer så mycket konstiga frågor. Människor nästan frossar i döden nu för tiden. Alla tidningar slår upp död och olyckor stort. Det är som om folk njuter av andras olycka.

Vi sitter på kontoret och pratar. Precis utanför dörren står en bår med en nyss avliden insvept i lakan. Mitt över finns ett kylrum fullt av kroppar som Kenneth precis har visat och bredvid ligger obduktionssalen med sin rad av blanka stålbord. För mig, som inte är van, känns det skönt att kontoret är så vanligt med sitt skrivbord, dator, telefon och barnteckningar på anslagstavlan. De har

Kenneths sexåriga dotter ritat.

– Henne har Stefan döpt. Han har även vigt mig och min fru, säger Kenneth och syftar på sjukhusprästen Stefan Bendtz.

– Jag träffade min fru här på bårhuset. Hon jobbade som begravningsentreprenör och hämtade avlidna med jämna mellanrum. Vi började prata och sedan umgås. Det är nio år sedan nu. Att det blev Stefan som vigde oss beror på att jag har känt honom länge och han är bra – det är alla präster som jobbar här. Jordnära och bra att prata med och inte så strängt religiösa.

Kenneth och hans kollega har mycket att göra med personalen från Sjukhuskyrkan, särskilt när det gäller visningar i kapellet för anhöriga.

– Alla anhöriga är olika och reagerar på olika sätt. En del är lugna, andra upprivna. Vissa går bara in och vänder medan andra ylar och vrålar. Några kan vara fulla. Det finns allt, men jag tar folk som de är. Alla får göra på sitt sätt.

Vad tror du händer med oss när vi dör?

– Jag tror att vi bara är borta. Jag tror varken på någon skärseld eller på något paradys. När man dör, då är det slut. Men alla tror på sitt.

De avlidna som kommer till bårhuset har varit en människa, men är det inte längre, menar Kenneth.

– Det är bara skalet kvar. Men det är ändå någon som vi ska bemöta med respekt och värdighet. Jag behandlar våra patienter som jag skulle vilja att någon annan behandlade mina föräldrar. Man får aldrig bli kall, men man måste ändå hålla distansen. När jag åker härifrån på eftermiddagarna så lämnar jag jobbet på jobbet. På min fritid pratar eller tänker jag inte på mitt arbete. Däremot skulle jag aldrig klara av är att jobba på en barncanceravdelning. Att lära känna barnen och deras föräldrar, och sedan kanske barnen dör. Det skulle vara för tungt.